

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSA Andrzej Niedużak (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku K. S. i R. S.

przy uczestnictwie W. S.

o stwierdzenie zasiedzenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 czerwca 2012 r.,

zażalenia wnioskodawców

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 30 listopada 2011 r.,

oddala zażalenie i zasądza od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w G. odrzucił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 marca 2011 r. o zasiedzenie.

W złożonym zażaleniu wnioskodawcy zarzucali błędne zastosowanie przepisów art. 373 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., mające bezpośredni wpływ na treść wydanego w sprawie postanowienia, polegające na błędnym stwierdzeniu, iż Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 11 marca 2011 r. w sprawie I Ns, nie orzekł o całym przedmiocie postępowania, a w konsekwencji odrzuceniu apelacji, jako nie posiadającej substratu zaskarżenia. Skarżący wnosili o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawców solidarnie zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na zażalenie uczestniczka postępowania domagała się jego oddalenia i zasądzenia od wnioskodawców na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy odrzucając apelację wnioskodawców wskazał, iż sąd pierwszej instancji uwzględnił jedynie część żądania zwartego we wniosku, natomiast nie ustosunkował się w nim co do pozostałej części – poprzez oddalenie wniosku w pozostałym zakresie. Zatem wniesiona przez skarżących apelacja zmierzała do uzyskania orzeczenia uwzględniającego w całości żądania wniosku, czyli orzeczenia również o pominiętym w sentencji żądaniu - stwierdzenia nabycia własności pozostałej części działki.

Nie budzi wątpliwości trafność poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 listopada 2009 r. (II PZ 19/09 – nie publ.), iż w dwuinstancyjnym postępowaniu sądowym kontroli apelacyjnej można poddać tylko rozstrzygnięcie, które wynika z orzeczenia Sądu pierwszej instancji (art. 367 § 1 k.p.c.). Przy ocenie dopuszczalności apelacji istotne jest czy Sąd pierwszej instancji orzekł o całości żądania objętego wnioskiem. Zaskarżenie nieistniejącego rozstrzygnięcia nie jest dopuszczalne. Nie można oprzeć apelacji na zarzucie, że sąd nie orzekł o całości żądania strony. W takim wypadku stronie przysługuje

wniosek o uzupełnienie orzeczenia lub prawo wystąpienia z odrębnym wnioskiem. Dalej podnieść trzeba, że rozstrzygnięcie o żądaniu stron może nastąpić tylko w sentencji orzeczenia (art. 325 k.p.c. w zw. z art. 13 p 2 k.p.c.), a nie w uzasadnieniu, którego celem jest wskazanie podstawy faktycznej i wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Nie sposób zgodzić się zatem ze skarżącym, który podnosił, iż treść sentencji musi być wykładana w kontekście treści uzasadniania orzeczenia, w tym przynajmniej rozumieniu, iż ewentualną wątpliwość rozstrzygać trzeba z uwzględnieniem wyrażonego tam stanowiska. Wnioskodawcy domagali się stwierdzenia, że nabyli przez zasiedzenie własność nieruchomości o powierzchni około 4.000 m². Sąd Rejonowy stwierdził, że skarżący zasiedzieli nieruchomość o powierzchni 537 m². Nie ulega wątpliwości, że wniosek uwzględniono jedynie w części oraz, że w dalszej części wniosek powinien być oddalony.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zażalenia, oddalając je na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.